

на домашний животъ има искусство да се закрие онова което не е угодно на очитѣ, искусство да распоредва и избира безъ раскошность, безъ голѣми разноски, но по единъ начинъ угоденъ на вкусътъ и на въображението. И най сиромашкото момиче има цвѣти на прозорецътъ си. Това не е ли доказателство че животътъ може да се украси въ всичкитѣ разреди? Изящното въ животътъ не е противно на нравствеността, когато е съразмѣрно съ срѣдствата ни. Не е ли изящна природата? не е ли тя облѣкла и най долнитѣ прѣдмѣти съ облѣкло по великолѣпно и отъ облѣклото на Соломона въ славата му? Домакинството, прочѣе, си има своята изящность, своята хубость, даже своята поезия. Великий германски поетъ е знавалъ добръ това, който, като е искалъ въ повѣстѣта си *Вертеръ* да въведе на сцѣната една очарователна героиня, не се е побоялъ да избере една отъ най проститѣ сцѣни на домашний животъ, като ни показва тая героиня да раздава на малкитѣ си братия рѣзани отъ хлѣбъ намазани съ масло. Поезията не е нито толкова далѣче нито толкова високо както ни казватъ мечтателитѣ: тя е на всякъдѣ, а най вече въ проститѣ нѣща. Огнището, кржглата трапеза, вечерята, облачението на дѣтетото, ето семейната поезия. Щастливъ онзи който знае да вкусва чистата любовъ на тия нѣща и който не вѣрва че е нуждна трѣската за да се наслаждава отъ животътъ.

Фенелонъ, въ своето прѣкрасно съчинение върху *въспитанието на дѣвойкитѣ*, занима отъ Святото Писание една картина за силната жена, за разумната и трудолюбива до-